

Affetmek onur, bağışlamak şereftir

Toplumsal, bireysel yâda ailevi yaşantılarımızda, yönetirken yâda yönetilirken, arkadaşlıklarımızda, iş hayatımızda bize hata yâda yanlış yapılırken neden bu kadar tahammülsüz bir toplum olduk. Af etme erdem ve şuurumuz nerdeyse yok oldu. Aslında yetişme ve eğitim evrelerimizde çok az toplum ve ulusa nasip olmuş manevi ve kültürel değerlerimizde var olan af etmek erdem ve kavramlarıyla yetiştirildik. Af etmek, af ediciyi sadece şereflendirir.

Âyet-i kerimede Rabbimiz şöyle buyuruyor: “Sen af yolunu tut, iyiliği emret ve cahillerden yüz çevir!” hadis-i şerifte ise Efendimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor : “...Allah, affeden bir kulun ancak şerefini arttırır...”

Resulullah (s.a.s) , Mekke’yi fethettiğinde Mescid-i Haram’a gider. Kâbe’yi tavaf edip iki rek’at namaz kılar. Bu arada bütün Mekke halkı Kâbe’nin etrafında toplanmış, endişe ve korkuyla Efendimizin kendilerine ne tür bir muamelede bulunacağını beklemektedir.

Mekkeliler, Peygamberimize İslâm’a davetin ilk gününden itibaren her türlü eziyeti yapmışlardı. Üstelik canına ve malına da kastetmişlerdi. Şimdi ise Mekkelilerin hayatı Efendimizin iki dudağı arasındaydı. Herkes ondan geçmişin hesabını soracağını ve intikam alacağını beklerken, Rahmet Elçisi kalabalıklara doğru yönelerek: “Tıpkı Yusuf Peygamber gibi ben de “Bugün size kınama yok. Allah sizi bağışlasın. O, merhametlerin en merhametlisidir.” Diyorum. Gidebilirsiniz, hepiniz serbestsiniz.” Buyurdu ve affetmenin en güzel örneğini gösterdi. Kötülüğe iyilikle karşılık verdi. Nefret sevgiye, küfür imana dönüştü, dost- düşman farkı silinip yok oldu, iman kardeşliği gerçekleşti.

Toplumsal, ulusal kardeşliğimizi, kültürel paylaşımlarımızın zenginliğini, tarihin bize bıraktığı kardeşlik mirasını, farklı görüş ve yaşam şekilleriyle maneviyatımızın bizi birleştiren bir ve bütün yapan evrensel gücünü ve bu ülkede yaşayan ırkı, mezhebi, siyasi görüşü, yaşam şekli, kültürel farklılığı ne olursa olsun tüm kesimlerin bu ülkenin ortağı ve paydaşı olduğunu unutup her şeyin sahibi gibi davranmak, bizden farklı değerlere sahip olanı ötekileştirmek yâda yapılan hataların af etme limitini asla hesaplama dan orantısız suçlamak ve cezalandırmak bize ne kazandırır.

Affetmek, kini, intikamı ve nefreti silmektir. Affetmek, düşmanlık ve intikamdan vazgeçmektir. Affetmek, kalbimizi öfke ve husumetten temizlemektir. Affetmek, yüreğimizi kaplayan ve kuşatan ağır yükleri hafifletmektir. Suç ve hataları bağışlamak belki onları ortadan kaldırmaz; ancak öfke ve husumeti ortadan kaldırır. Kusur ve kabahatleri affetmek belki onları unutturmaz; ama nefret ve intikamın izini siler. Affetmek, sağlıklı bir iletişim ortamı sağlar; insanı güçlü ve saygın kılar.

Affetmek aslında intikam arzusunu yatıştırdığı için adalete ve meşru bir cezaya imkân tanır. Öfke ve husumeti insanlardan uzaklaştırarak haksız ve adaletsiz cezalara engel olur. İnsanları affetmek aslında ne hataları görmezden gelmek ve kabullenmek ne de gururunu ayaklar altına almaktır. Hataları affetmek suretiyle insan esasen kötülüğe kötülük, öfkeye öfke, kine kin eklemeyi reddeder. Öfkelerinin esiri olmuş kişileri bir de kin ve nefretin ateşiyle yakmak istemez

Peygamber Efendimiz (s.a.s)'in, Taiflileri İslâm'a davet ederken yaşadıklarını hatırlayalım. Taifliler, Efendimizle alay etmişler, ona hakarete bulunmuşlar, hatta taşlayarak onu yaralamışlardı. Ellerinden kurtulduğu zaman mübarek ayaklarından kanlar akıyordu.

Bu haldeyken bile Rahmet Peygamberi'nin dudaklarından Taifliler için şu dua cümleleri dökülmüştü : “Allah'ım! Kavmimi bağışla, çünkü onlar bilmiyorlar.”

Müminler birbirlerine karşı şefkat ve merhamet sahibidir. Affedici, bağışlayıcı ve hoşgörülüdür. Müminin, bir başka mümini affı, esasen bağışlamayı çok seven Rabbimizin ahlakıyla ahlaklaşmanın bir gereğidir. Kur'an-ı Kerim'de, “Bir kötülüğün karşılığı, onun gibi bir kötülüktür (ona denk bir cezadır). Ama kim affeder ve arayı düzeltirse, onun mükâfatı Allah'a aittir.” buyrulmuştur. Allah “Afüv” ismiyle kusurları siler, “Settâr” ismiyle hataları örter, “Ğafûr” ismiyle günahları affeder. Unutmayalım ki O'nun bağışlanması bol, mağfireti nihayetsizdir.

Mümini affetme erdemine götüren biricik yol, kalbinde kin ve intikam duyguları barındırmamaktır. Çünkü düşmanlık ve intikamın olmadığı yerde sevgi ve kardeşlik hâkim olacak, zamanla yıpranan ilişkiler af ile yeniden tamir edilecektir. Efendimiz (s.a.s) bu yüzden, “Ey Allah'ın kulları! Kardeş olun!” çağrısıyla müminleri kin ve intikam ateşinden uzak durmaya davet etmiştir.

Mümin, bir haksızlığa uğradığında ya hukuk yoluyla suça denk bir ceza ister yahut affetme yolunu seçer. Rasûllullah'ın tavsiyesi bu yöndedir. Suça mukabil denk bir ceza vermek adalettir ancak insan aslında gönül dünyasını kin, nefret ve düşmanlık duygularından arındırdığı için kendisine; cezalandırmaktan vazgeçtiği için suçluya ve nihayet intikam peşinde koşmayıp huzursuzluğa sebebiyet vermediği için de topluma “bağışta bulunmuş” gibidir.

Affederek cezadan vazgeçmek, cezalandırmaktan vazgeçmek, adaleti de aşan bir erdemdir. Affetmek bu yüzden zor, fakat yapılmaya değer bir davranıştır. Bu sebeple affetmek, “takva”ya en yakın tutumdur.

Ne kadar manidar ki “bağışlamak” kelimesi dilimizde “affetmek” anlamına geldiği gibi, “karşılık gözetmeden vermek” anlamına da gelir. “Bağışlamak”, bir bakıma “bağışta bulunmak” tır.

Affetmek suretiyle topluma birleştirici öncülük etmek coğrafyamızın ateş çemberinde olduğu bu süreçte, ülkemize, milletimize ve kendimize yapacağımız en büyük katkı iyiliktir. Af etmek derken herkesin, herkesimin, her camianın, her bireyin birbirini ülke ve toplum menfaatleri için af etmek erdemini göstermesidir. Af etmek bireyi, toplumu yâda ulusu şerefendirir, bağışlamak ise onurlandırır.

“Beyaz Sokaklar Kirli Vicdanlar” adlı şiir kitabımda yer alan “Varsın Olmasın Razıyım” şiirimi, Vicdanını, af etmenin ve bağışlamanın şerefine nail olmuş kişilere ithaf ediyorum.

VAR SIN OLMASIN RAZIYIM

Yürüyorum çölde kızgın kumda, umudum su ile hayat veren bir vaha,
Yürümek istiyorum durmaksızın yaşama, hayata, sevgiye, aşka ve doğaya,
Aradığım yere vardığımda, su ve hayat, kalbimde sevgi ile yer etmeyecekse,
Varsın ayaklarım taşimasın bedenimi, çölde susuz, kızgın güneşte kalmaya razıyım.
Okyanusta gemim battığında yüzdüğüm kara bana huzur vermeyecekse,
Saatlerce kulaç atıp karaya, yaşama doğru yüzmemin ne anlamı var,
Yaşamımda eğer merhamet, vicdan, insani değer ve iman kalmamışsa,

Varsın taşımamın kollarım beni, okyanusun derinliklerinde balıklara yem olmaya razıyım.
Duyumak istediklerim insanlığın barış, huzur, güven veren sesi, kuşların nağmeleri
Rüzgarın sevgi dolu fısıltısını, yağmurun yere düşen bereket, rahmet dolu sesini,
Duyduğum insanlığa zulmeden, kalp kıran, insan ve nefret ettiğim silah sesleri ise,
Varsın kulaklarım sağır kalsın, barış, sevgi dolu, sessiz dünyamda yaşamaya razıyım.
Gösterecekse dünyanın güzelliklerini içinde sevgi, insan ve doğa nimetlerini,
Görecekssem insanlığın özgür yaşam hak ve değerlerini, yaşasın gözlerim bende,
Gözlerim sevgisizliği, hasreti, kini, nefreti gösterecekse, güneş kapkaranlık ışık saçacaksa,
Varsın olmasın gözlerim, duygusuz dünyayı seyretmektense, kör, ama olmaya razıyım.
Taşımamın ayaklarım beni, eğer götüreceksen egoistleşmiş, sevgisiz yaşama dünyada,
Gideceksem insani değerlerin olduğu noktaya, varsın bedenim yerlerde sürünerek gitsin,
Hayatımda merhamet, vicdan, sevgi ve barışı yaşatmak olmayacaksa, duygusuz yaşamaktansa,
Varsın bitsin ömrüm, yaradan uzun yaşamaya mahkûm etmesin beni, kısa ömre razıyım.

<http://www.youtube.com/watch?v=zbXicFR0ngE> (“Varsın Olmasın Razıyım” adlı şiir klibi)